

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

ธรรมปฏิบัติหลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

ลดช่องว่าง สร้างหาร่วม

บรรยาย ณ หอประชุมพุทธมณฑล พ.ศ. ๒๕๓๐

พระภาวนาวิสุทธิคุณ

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราผู้ทรงมีพระชนมายุครบรอบ ๖๐ พรรชนั้น ตั้งแต่ครั้งรัชกาลที่ ๑ ถึงรัชกาลที่ ๘ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ หรือแม้ครั้งกรุงสุโขทัยราชธานีมีมาช้านานของประเทศไทย ก็มีอยู่กรุงรัตนโกสินทร์ ๒ พระองค์เท่านั้นที่ทรงมีพระชนมพรรษามาก **มีสมเด็จพระปิยมหาราช** พระองค์หนึ่งกับ**สมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหา** อีกพระองค์หนึ่ง ตลอดเวลาที่พระองค์เสวยราชสมบัติ ได้ทรงทำให้ประเทศไทยน้อยเย็นเป็นสุข ทรงเป็นมิ่งขวัญมงคลชัยของพี่น้องชาวไทยตลอดมา ก็ขอให้พุทธบริษัทได้โปรดรับทราบไว้ก่อนว่า ที่เราจะถวายเป็นพระราชกุศลโดยการเจริญภาวนานั้น ก็ต้องทราบความเป็นมาเสียก่อนว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นประมุขในลักษณะอย่างไร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงดำเนินตามรอยพระยุคลบาทของพระพุทธเจ้า คือพระองค์ทรงมีพระมหากรุณาธิคุณอย่างล้นพ้น ไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากพระวรกาย ทรงช่วยเหลือพสกนิกรราษฎรทั้งหลาย ตลอดกระทั่งทรงเป็นพุทธมามกะด้วยในรัฐธรรมนูญเขียนไว้ชัดว่า พระมหากษัตริย์แห่งประเทศไทยหรือกรุงสยามนั้น จะต้องเป็นพุทธมามกะ และเป็นพุทธศาสนิกชนด้วย และพระองค์ก็ทรงเป็นศาสนูปถัมภก ยกพระพุทธศาสนาด้วยเช่นเดียวกัน พระองค์ได้ทรงกล่าวในวันที่ขึ้นเถลิงราชสมบัติว่า **จะปกครองประชาราษฎรโดยธรรม**

ในปี ๒๕๓๐ นี้ มีการจัด**แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง** ขึ้น เราจัดกิจกรรมกันมากมาย ตลอดทั่วทุกจังหวัด ที่ทำมาแล้วก็มีหลายจังหวัดด้วยกัน ญาติโยมพุทธบริษัทจะสนองพระเดชพระคุณพระองค์ท่านก็ต้องสร้างความดีเพิ่ม ไม่ใช่มานั่งหลับหูหลับตาเฉย ๆ ต้องสร้างคุณสมบัต สร้างคุณค่าของชีวิต ทำชีวิตให้เกิดผล เกิดอันสืบส่งมาของชีวิต ที่เราเรียกว่า **แผ่นดินธรรม** ที่อยู่ร่วมเย็นเป็นสุขนั้น **ต้องสร้างคุณค่าชีวิตให้มีคุณธรรม** เป็นสมบัติมีคุณค่ามหาศาล ให้เราท่านทั้งหลายมีกฎจรรยาชีวิต มีความคิดที่ประเสริฐล้ำเลิศทุกประการ ถ้าหากว่ามหาพิตรพระราชสมภารเจ้านั้น เปรียบประดุจว่าเป็นพ่อของไทย แม่ของไทยคือสมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ หากว่าลูกทั้งหลาย พสกนิกรราษฎรทั้งหลายอยู่เย็นเป็นสุข อยู่ด้วยความเมตตาธรรมกัน ไม่ทะเลาะวิวาทกันดังกล่าแล้ว พ่อแม่ก็ชื่นใจ

เดี๋ยวนี้คิดว่าประเทศไทยอยู่กันอย่างเย็นเป็นสุข ความจริงน่าจะวุ่นวายเหลือเกิน เมื่อเกิดความวุ่นวาย ก็เข้าใจผิดคิดว่าเป็นเพราะความจนของประชาชน เศรษฐกิจตกต่ำ ทำให้ประชาชนวุ่นวาย ข้อเท็จจริงไม่ใช่ อาตมาตามค่านิยมพิจารณาโดยธรรมแล้ว ประชาชนวุ่นวายทุกวันนี้ไม่ใช่ความจน แต่เป็นความแตกแยก ความไม่มีเมตตาธรรมต่อกัน อยู่ด้วยความริษยาผูกพยาบาท อาฆาตจองเวรต่อกันเหลือเกิน เป็นที่น่าเสียดายและน่าเสียใจด้วยในฐานะเราเป็นชาวพุทธ คำว่า **จน** ทำให้วุ่นวายนั้นไม่ใช่ คนไทยไม่มีจนแน่นอน เพราะมีคุณธรรมสูง แต่น่าเสียดายคนไทยยุคใหม่ยุคปัจจุบันนี้วุ่นวาย เพราะอยู่ด้วยความริษยาผูกพยาบาทกัน พรรคเดียวกันก็แยกกันแตกแยกกันไปแล้วโดยท่านเองนี้ นี่หรืออยู่ด้วยความสุข อยู่ด้วยความเมตตาธรรม หากได้ มีใช่เป็นเช่นนี้อย่างแน่นอน ที่วุ่นวายกันในสังคมทุกวันนี้เพราะอย่างนี้เอง คุณธรรมไม่มีความหมาย ข้าราชการตกก็รัฐบาลช่วยแล้ว **เศรษฐกิจตกเขาก็ช่วยให้ดีขึ้นอีกมากมาย แต่ราคาคงตกอย่างไร มันจะมีคุณค่าตรงไหนกัน** เป็นพุทธบริษัทมาบวชกันในพระพุทธศาสนา ต้องการบวชแทนคุณบิดามารดา แทนอย่างไรได้ เพราะบวชกันจึ้ม ๆ จำ ๆ ไม่มีการศึกษาพระปริยัติปฏิบัติธรรม แต่ประการใด ก็เลยสักเข้าเฝ้าเย็น นี่หรือชาวพุทธ เพราะขาดคุณธรรม ไม่มีการปฏิบัติธรรมแต่ประการใด นี่มีความหมายมาก พุทธบริษัท อุบาสกก็ดี อุบาสิกาที่ดี โปรดทราบ การปฏิบัติธรรมเพื่อเทิดพระเกียรติ หรือฉลองพระเดชพระคุณเรียกว่า ถวายพระราชกุศล อันนี้มีความหมายอยู่มาก แต่กุศลที่จะถวายได้ **ต้องทำให้ได้กำไร ให้ได้ผล ให้ได้อานิสงส์แก่ตนก่อน ให้มีคุณค่าความเป็นคนมีคุณก่อนจึงจะถวายได้** เหมือนพ่อค้าแม่ค้าจะทำกิจการม ต้องทำการค้าให้ได้กำไรก่อน จึงเอาผลกำไรนั้นไปให้คนอื่น เขาที่เราเรียกว่าแผ่เมตตาจิต **คนเราเดี๋ยวนี้แผ่ไม่ค่อยออก เพราะจิตมันหด หมกมุ่นตายอยากแล้ว จะแผ่ได้อย่างไร คงจะแผ่กันไม่ได้ แผ่ด้วยความริษยาผูกพยาบาทกัน ปราศจากเมตตาธรรมซึ่งเป็นคุณธรรมอย่างสูงของชาวพุทธ แต่ชาวพุทธไม่มีคุณธรรมเสียมากมาย เพราะขาดการปฏิบัติธรรมนั่นเอง การที่จะอุทิศหรือแผ่ส่วนกุศลต้องเป็นเช่นนั้น **จะต้องมีทุนก่อน คือมีบุญกุศล** คำว่าทุนนี้หมายความว่าอะไร หมายความว่าต้องเพิ่มทุนได้แก่บุญกุศลของตน ไม่ใช่เอาเงินมาทำบุญ เอาเงินไปสร้างวัดกันสวยสง่างาม แต่ไม่มีใครรักษา คนศรัทธาพอมิ คนใช้ของเขาไม่ดี คนมีไม่รักษาของเขา นี่ชาวพุทธ อันนี้เป็นที่น่าเสียดายที่สุดทุกวันนี้ เพราะฉะนั้น ในวันนี้เป็นรายการของอาตมาที่จะมาชี้แจง และมาเสริมสร้างให้เราให้มีคุณธรรม ในการปฏิบัติธรรม ก่อนที่จะถวายพระราชกุศล เราจะต้องมาร่วมกันสร้างทุนก่อน ทุนคือ วิชาความรู้ วิชาอะไร รู้หลักพระพุทธศาสนาด้วยความถูกต้อง ไม่ใช่รู้สังเดช รู้สังเดชใช้ไม่ได้ต้องมา **ร่วมทุน** กันก่อน **ร่วมคิด ร่วมประดิษฐ์ ร่วมสร้างสรรค์** กัน และ **ร่วมในชีวิต สร้างหาร่วม ลดหัวว่าง** ลดหัวว่างคืออะไร อย่าให้สมองว่าง อย่าให้มือว่างระหว่างบุคคล ระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ โบราณท่านว่าไว้ อย่าอยู่ว่าง อย่าห่างผู้ใหญ่ เราจะหลงทางได้ง่าย โดยวิธีนี้มีความหมายมาก เดี่ยวนี้สมองว่างกันมาก และมีช่องว่างระหว่างบุคคล ไปก็ไม่ลามาก็ไม่ไหว**

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

ธรรมปฏิบัติหลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

๓. **ทรัพยากรชีวิตอย่าให้ว่าง** ตัวเองไม่ทำงาน ชีก็ยังไม่เอาหนือเอาใต้ เลี้ยงงานเก่ง ไม่มีคุณธรรม นี่ช่องว่างระหว่างทรัพยากรชีวิต ผิดพลาดคาดคิดในชีวิตของตน วันเวลาก็ล่วงไปเปล่า ปราศจากประโยชน์ ไม่เกิดประโยชน์เลย และชีวิตก็ล่วงไปตามวันเวลาด้วย อะไรเล่าจะเป็นช่องว่าง อย่าลืม ช่องว่างระหว่างบุคคลและทรัพยากรว่าง ก็คือ ชีวิตของคน

๔. **เวลาอย่าให้ว่าง** อย่าปล่อยเวลาให้เปล่าประโยชน์ ไม่ได้ทำอะไรเลย กินกับนอน เทียวสรวลเสเฮฮา ประโยชน์ที่จะพึงได้จากนาทีทองของชีวิต คือ คุณค่าของเวลาทั้งหมดไป นืออย่าให้ว่าง อย่าลืมคำว่าเวลาวาง เวลาว่างน่าเสียดายนะ

๕. **การนำก้อยาให้ว่าง** พ่อแม่ไม่เคยนำลูกเลย พระสงฆ์องค์เจ้าก็ไม่ค่อยจะนำใคร เดี่ยวนี้หาอย่างอื่นนำกันมากมาย นำเสียดาย นำเศร้าใจ ทุกวันนี้การนำก็ว่างด้วย ไม่มีใครนำใครเลย แล้วจิตก็ไม่นำ สติก็ไม่นำจิต ไม่มีสติกันแล้ว จิตไปที่ไหน มันก็เลพลาดพาดหละหลวมหละหละหละไปหาภิเลสตลอดรายการ ไม่มีผู้นำ คนเราเดี๋ยวนี้ขาดผู้นำ ตัวเราก็มียกคนนำอีก เพราะอะไร ตัวเราต้องอาศัยสติ สติเป็นผู้นำจิต เป็นผู้นำเหมือนท่านบ จิตที่มันเลพลาดพาดเหมือนน้ำไหลเชี่ยวจะนั้น จะทำอย่างไรเล่า ก็ต้องใช้สติเป็นผู้นำและเป็นผู้กั้นไม่ให้จิตมันเลพลาดพาดไปอย่างนั้น จึงต้องเจริญสติปัญญา ๔ อันเป็นทางสายเอกที่พระพุทธเจ้าทรงสอนในทุกภาวะและโอกาส ทางสายเอกทางสายเดียวคือ กฎจรรยาชีวิต เพื่อให้เราเกิดมาไม่ให้พลาดผิดในชีวิตแห่งสังขม

พระพุทธเจ้าทรงสอนอะไรหรือ ทรงสอนให้พัฒนาการศึกษา พัฒนาการเศรษฐกิจ ให้มีอาชีพการงาน ให้ครองชีพครองรักครองรส พุทธพจน์เจตนาให้ครอบครัวไม่มีการทะเลาะกัน พระพุทธเจ้าทรงพัฒนาการสังคม ให้อยู่ด้วยความเมตตาธรรมกัน ไม่ใช่ด้วยความแตกแยกแปลกกัน ไม่รู้จักไม่ต้องหัก ไม่มีการข่มขู่ คนที่มีธรรมเขายิ้มแย้มแจ่มใสตั้งใจสนทนาเจรจาก็ไพเราะ สงเคราะห์ให้อ้อเพื่อ ขาดเหลือจนเจือกัน คนเดียวนี้ไม่มีธรรมะ จึงไม่ยิ้ม หน้ายิ้มเหมือนมีนางกวี ถ้าไม่มีคุณธรรมจะเอาไปปฏิบัติกรรมฐานตรงไหน เอาอะไรมาเป็นหลัก ถ้าไม่รู้จัก ขำก็ไม่หัก ไม่โอภาปราศรัยแต่ประการใด คนที่มีธรรมะยิ้มนอกยิ้มใน ยิ้มแย้มแจ่มใสตั้งใจสนทนาแน่นอน เดี่ยวนี้หน้ายิ้มเหมือนมีนางกวี ที่เขากวักคนออกจากร้านไม่มีใครจะมองเห็น นี่มีความหมายตรงนี้ ต้องมีสติ ต้องมีปัญญา ไม่ใช่มาหลบลี้หลบลี้ตา ฉะนั้นจะไปสวรรค์ ฉะนั้นจะไปนิพพาน ไปได้ที่ไหน ไปได้หรือ ยัง **คำกล่าวหา** บ้านยังสกปรกอยู่ ไปสวรรค์หรือ บ้านขี้เกียจกวาด ที่กินก็ไม่สะอาด ที่ถ่ายก็ไม่สะอาด ปฏิบัติยังสกปรก โอ้ ฉะนั้นจะไปสวรรค์ ฉะนั้นจะไปไหนไปซื้อก็ได้ ไม่ใช่บัตร์ผู้แทนนี้ จะได้เอาเงินไปซื้อกันเป็นรัฐมนตรี มันคงไม่ได้ มันต้องสร้างคุณสมบัตินิยามโยมโปรดทราบไว้ด้วย คนมีธรรม ยิ้มนอกยิ้มใน เงินไหลนองทองไหลมา คนที่มีธรรม ส่วนคนที่ไม่มีแต่ทำเมะ เหมาะตรงนั้น เหมาะตรงนี้ ไม่เอาหนือเอาใต้เลย เงินก็ไม่ไหลนองทองก็ไม่ไหลมา มันจะไหลมาได้อย่างไร อุดประตูค่า คนที่ไม่มีธรรมเมื่อประตูตักทั้งหมด หน้าตาก็ไม่ยิ้ม ไม่เปิดห้องปฏิสนธิการแต่ประการใด คนที่มีธรรมะยิ้มอยู่ตลอดเวลา ถึงหน้าบึ้งซึ่งจ้อ แต่ข้างในยิ้ม มันก็แสดงออกด้วยน้ำใจ ด้วยน้ำใสใจจริงจากทุกสิ่งในน้ำใจ น้ำใสไหลไม่ขาด สายสวาทขาดได้อย่างไร มันอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่หลบลี้หลบลี้ตา โอ้ มันจะต้องไปนิพพาน ปรมิ สุข สุข อะไรเล่า ใจมันสุขหรือ กลับไปบ้านยังหน้าบึ้งเหมือนยักษ์เหมือนมารนี่เป็นต้น โอ้ย น่าเสียดาย นี่หรือธรรมะแล้วเราจะกลายเป็นพระราชกุศลได้อย่างไร พอจะถวายสักหน่อย กำหนดจิต โอ้ยเคลื่อนไปที่โน่นพลาวันไปที่นี่แล้ว ก็ไม่มีพลังจะถวายได้

ต้องสร้างคุณงามความดีก่อน ทุกคนโปรดทราบ ต้องสร้างในจุดนี้ มีความหมายอย่างนั้น **นิลดหาว่า** กันเสียก่อน แล้วมาสร้างหาว่ามารวมทุนกัน แล้วคำก่าไรอย่าให้เกินควร ให้มันสมส่วนกัน ไม่ใช่พระสงฆ์กับโยมนะ เอ้อ โยมคำก่าไรเกินควร พระสงฆ์ให้พรเกินโควตา พอถวายมากก็ให้พรอยู่นั้น แล้วโยมทำสักบาทเดียวนี้ ขอโอ้อิส คำก่าไรเกินควร ขอให้ได้ตั้งสิบสองล้านอะไรอย่างนี้ มันจะไปไหนหรือ มันเหลือวิสัยที่จะเป็นไปได้โดยวิธีนี้

อาตมามาพูดเหตุผลให้ โยมจะเชื่อก็คือ เชื่อก่อนแล้วไป แต่ลองเอาตราขี้ขึ้นมาซึ่งดู วัดแล้ววัดเล่า เฝ้าวัดชี ไม่ใช่มานั่งหลบลี้ตา ฉะนั้นจะไปนิพพาน ฉะนั้นจะไปเป็นนางเทพธิดา ไปเป็นนางฟ้า นางสวรรค์ ฝ่ายพ่อโยมผู้ชายจะไปเป็นเทพบุตรสุดศรีมใจเป็นได้หรือบ้านยังสกปรกเหลือเกิน ท้าวสักกเทวราชสองทิพยเนตรดูเหตุการณ์ โอ้ บ้านแกยังสกปรก แกอย่ามาอยู่เลยสวรรค์ไม่ได้หรอก สร้างศาลาหลังหนึ่งก็เป็นพระอินทร์กันหมดทั่วประเทศ ต้องสอบนะ ต้องมีคุณสมบัติถึง ๑๐ ขาดินะ จึงจะเป็นพระอินทร์ได้ เป็นเทพธิดาต้องมี **พิธีโอดตบปะ** มีความละเอียดบางใหม่ ละอายนอกละอายใน เกรงกลัวต่อบาปทุจริตทั้งต่อหน้าและลับหลัง มันจะมีความหมายอยู่มีใช่น้อย

ไม่ใช่ไปสวรรค์ง่าย ไม่ใช่ไปนิพพานง่าย อาตมาว่าไปยาก อาตมายังไม่ได้ไปทางเหนือทางใต้เลย ยังเดินดินอยู่นี้ ยังเป็นมนุษย์ข่มมนุษย์อยู่ บางครั้งก็เป็นยักษ์ บางครั้งมันก็กระต๊อบทำเหมือนกัน แล้วแยกเขี้ยวขึงฟัน หน้าก็แดง ยักษ์หน้ามันแดง ลิงหน้าไม่แดงหรือ ลิงนี่คือหนุมาน คือจิตรับอาสาเขาไป ลิงไม่ได้ใส่รองเท้า ยักษ์ใส่รองเท้า ลองไปดูที่วัดพระแก้ว เห็นไหมยักษ์ใส่รองเท้าแล้วหน้าแดง ทำไม่ยักษ์จึงหน้าแดง เพราะความโกรธ พอโกรธเข้าหน้าแดงเลย หน้าแดงยังไม่พอ กระต๊อบทำอีก เช่นเขี้ยวแน่นฟันอีก ที่นี้ผีหรือเปล่า ไม่มี ดูแล้ว ไม่มี แต่ยังมีสิ่ง คือ อาตมานี้ ลิงทั้งหลายจิตมันไหวติง มันหละหลวมหละหละหละหละหละ คือลิง **วานรใหญ่** ชื่อหนุมานอำปากไม่รับรับอาสาเป็นข้าข้าเขตตลอดชีวิตเพราะจิต เหตุนี้จึงเป็นข้าข้าเขตตลอดเวลา โยมเห็นด้วยไหม

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่อดัง จิตร์โม

กรรมปฏิบัติหลวงพ่อดัง จิตร์โม

ไม่เห็นไม่เป็นไร โยมนี้เป็นเจ้านายแล้ว อาตมายังเป็นข้าาอยู่ตลอดรายการ คือ จิตมันต้องรับอาสาไม่พัก นี้อุบัติมันต้องรู้ เป็นการพัฒนาจิต

เราจะต้องรู้ว่าจิตอยู่ตรงไหนจะได้พัฒนาได้ถูกต้อง ถ้าไม่รู้ที่อยู่ของมันไปพัฒนามันได้หรือ มันอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ บางคนว่าอยู่ที่หัวใจ นั่นไม่ใช่จิต เมื่อหาไม่ถูกมันจึงได้ยุ่งกันวนวายกันในสังคมทุกวันนี้ เพราะหาที่มันไม่ได้ ไม่มีต้นข้าว ปลายข้าว ไม่มีสำมะโนครัวแล้ว เจ้าความโลภ ความโกรธ ความหลง อยู่ที่ไหนกันแน่ เราจะได้พัฒนาให้มันถูกต้อง นี่จึงต้องให้ลดหัวางามาสรางหัวารวม มารวมทุนกันก่อน ไม่ใช่เอาเงิน

ยายคนหนึ่งไปบวชชีพรหมณ์ มีเงินติดกระเป๋ไป ๓,๐๐๐ บาท กว่าจะกลับลิ้มเลย ไม่พอค่ารถกลับแล้ว เตียวองค์เนมาเทศน์ องค์เนมาเทศน์ องค์เนเทศน์แล้วแจกของผ้าป่า แจกของกฐินอีกแล้ว พระบอกอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา โยม สมบัติเอาไปไม่ได้ โยมแก่ ๆ เลยทำบุญ เลยหมดเงิน ๓,๐๐๐ กลับไม่ได้ ค่ารถไม่มีแล้ว หมดไป ๓,๐๐๐ บาทแล้ว อาตมาเห็นมาเอง เป็นวิทยากรไปพูดเลยต้องให้โยมอีก ๒๐๐ บาท เป็นการถลกไปตะพานหิน ไปอุดรดิตถ์ นี่หรือจิตสงบ นี่พูดให้โยมฟัง อย่าเอาไปพูดข้างนอก เห็นด้วยหรือเปล่า ถ้าโยมเป็นบัณฑิตจะเห็นด้วยกับอาตมา ถ้าโยมไม่เป็นบัณฑิตจะไม่เห็นด้วย เห็นไหมบวชชีพรหมณ์สร้างกุศล กลับไปหลานก็ถามยายสวดคำพ้อไหม พ้ออะไรหนุ หมดตั้งแต่วันก่อนแล้วลูกเอ๊ย นี่ขอขมา ๕๐ บาท นี่มีความหมายเหลือเกิน โปรดพิจารณาโดยปัญญา อาตมาจะไม่แจกฎีกาใครหรอก นี่เชิญไปเที่ยวที่วัดบ้างก็ได้ พระเลี้ยงด้วยทำบุญไม่ต้องเสียอะไร ขอให้ทำบุญจริง บริจาคทานขึ้นสูงลิบ โยมแม่ป๋ายตายตายบริจาคทานขึ้นสูง ไม่ต้องใช้เงิน เตียวพูดกันก่อนทำได้ไหม ไม่ต้องใช้สวดคำพ้อสวดกุศลให้พ่อตายให้แม่ตาย ไปบอกไปสอนลูกหลานด้วยนะ อย่าไปกู้เงินเขามาทำบุญทำศพนะ อย่างนะ บาบ **บริจาคทานขึ้นสูงเลย เคยกินเหล้าลิกเลย บริจาคทานไม่ต้องใช้สวดคำพ้อ เคยเล่นการพนันเล็ก เคยเที่ยวผู้หญิงหรือเที่ยวเซเพลเล็ก เป็นการอุทิศทักษิณานุปทาน** เตียวนี้เป็นอย่างไร บางแห่งมีงานศพเขาชอบมาก ทำไม่จึงชอบ เจ้าภาพไม่ต้องยุ่งเลย พวกมาจัดให้เสร็จเลย เล่นไพ่หน้าศพ เก็บค่าต่งเลย นี่บาป คนไปทำบุญต้องละบาปได้ คนจะไปสร้างความดีต้องละชั่วได้ จะไปทำบุญละบาปกันได้หรือยัง **ถ้าละบาปไม่ได้อย่าไปทำบุญ** บุญมันไม่มีประตุเข้า มีแต่ประตุบาปตลอดรายการ ขอฝากพวกญาติโยมพุทธบริษัทไว้ด้วย เวลาบวชลูกหลานอย่างนี้วัดอาตมา ไม่มีหรือกินเหล้า เข้าวัดต้องเจียนหมัด เวลารอบโบสถ์ก็ต้องสวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ ให้รำลึกถึงคุณพระพุทเจ้า พระธรรมเจ้า พระสังฆเจ้า

นี่เรามาพูดกันอย่างนี้ก่อนจึงจะติดพระเกียรติดี **สร้างความคิดถวายพระเจ้าอยู่หัว ไม่ใช่ไปกินเหล้าถวายพระเจ้าอยู่หัว แล้วราชการว่าอย่างไร เอาแก้วเหล้ามา แล้วถวายพระพร กินเหล้าถวายพระพรมีที่ไหน** เตียวนี้ยังมีอีกหลายจังหวัด อาตมาไปเห็นกับตาเลย ถามแก้วอะไร เขาบอกถวายพระพรชัยมงคลมหาดพิตรพระราชสมภารเจ้าให้ทรงพระเกษมสำราญ แล้วก็ดื่มเหล้ากันเข้าไป นี่หรือถวายเทิดพระเกียรติ ถวายพระราชกุศล ไม่ถูก ถ้ามีลูกหลานสอนเสียเลย อย่าไปถวายเหล้า ถวายแต่กุศล ต้องสร้างทานศีล ภาวนา สร้างความดี ปีนี้นั้นเพิ่มขึ้นได้ไหม เอาลูกเรียนหนังสือ ดินดีสีกเลย ถวายพระราชกุศล ดินดีสีกหนึ่งสีก อย่าเอาแค่ผ่าน ๆ ดินสองโมงเช้าถวายพระราชกุศล นอนดินสาย หน่ายหากิน ไปหมิ่นเงินน้อย ไปนั่งคอยวาสนา นี่ถวายพระราชกุศลหรือ นี่ต้องพูดกันให้เห็นเนื้อเห็นน้ำ ไม่ใช่มาถึงหลับตา โอ้ย จันถวายแล้ว กลับไปบ้าน โอ้ย พระเจ้าอยู่หัวอยู่เย็นเป็นสุขแล้ว เราก็ไปเดือดร้อนกันไปปล้นกัน ไปลักเขา เล่นไพ่ กินเหล้าเมาสุรากัน นี่หรือถวายพระราชกุศล

นี่พูดอย่างนี้โยมอย่าตำหนิอาตมา เพราะอาตมาทำได้อย่างที่พูดนี้ ที่วัดอาตมาไม่มีจะบอกให้ไปดูได้ บ้านเหนือบ้านใต้ อาตมาไม่มีขโมย ไม่มีกินเหล้า เข้าวัดงานศพ อาตมาเป็นเจ้าภาพหมดเลย ไม่ต้องเสียสตางค์ ไปวัดอัมพวันไม่ต้องเสียเงินเสียทอง อาตมาออกให้หมดเลย ค่าเมรุไม่ต้องเสีย ค่าไฟฟ้าไม่ต้องเสีย โอเลี้ยงกาแฟขิงเลี้ยงแขกให้เสร็จเลย **นิทานศพเป็นอันดับหนึ่ง ต้องชวกันอันดับหนึ่ง งานป่วยใช้ต้องไปเยี่ยมถึงบ้านอันดับสอง** นี่เข้าถึงธรรมะต้องมีอย่างนี้ ไม่ใช่ธรรมะทะเมะยัมเหยะเหยะหาเงินหาทอง นี่หรือทางธรรมไม่ใช่

ต้องช่วยเหลือกันนะโยม จึงจะเรียกว่าเทิดพระเกียรติถวายเป็นพระราชกุศล แล้วก็ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุข มหาดพิตรพระราชสมภารเจ้าท่านจะทรงพระเกษมสำราญอย่างยิ่ง ถ้าประชาชนไม่มีความสุขเลย มีแต่ความทุกข์ความยากเดือดร้อน นานาประการทะเลาะวิวาทกัน เกิดโจรกรรม อาชญากรรมทั่วประเทศมากมาย ท่านจะทรงพระเกษมสำราญได้อย่างไร ต้องอยู่เย็นเป็นสุขพลสันติราษฎร์ทั้งหลาย และเราทั้งหลายข้าราชการก็ต้องต่างพระเนตรต่างพระกรณขององค์พระราชา ต่างหุต่างตาของพระองค์ท่านต้องถวายพระราชกุศลอย่างนี้ ข้าราชการต้องซื่อสัตย์สุจริตเป็นนิจ ขยันประหยัดให้มัน หั้นหลังให้อบาย เป็นข้าราชการต้องทำอย่างนั้น อุบาสกอุบาสิกาก็ต้องสร้างคุณงามความดีตามหน้าที่ตั้งที่กล่าวมาอีกด้วย

นี่พูดให้โยมเข้าใจก่อน ไม่ใช่มาถึงหลับตาไม่มีเหตุผล ลิกไม่รู้จะเล่นเรื่องอะไร ไม่ได้ออกแขกให้รู้เลย อีกอีกโผล่ตม ๆ ตม ๆ ไม่รู้เรื่องอะไรกัน นี้ออกแขกให้ฟังว่าใครจะมาเล่นวันนี้ อาตมาพระครูภาวนาริสฐิธะมาเล่นให้โยมฟัง แล้วต้องหาโยมเป็นตัวก้ากับแสดง ใครจะเป็นพระเอกนางเอกก็เต็มกันเสีย ทั้งรักทั้งแค้นแนในทรวง จะถึงต้องหึงต้องหวงรพขิงขยก็เต็มกันเลย วันนี้ใครจะเป็นตัวโกงก็ว่ามา ใครจะเป็นพระเอกก็ว่ามา แต่ลิกเน้อออกมาเล่นทุกตัวมันก็ต้องบอกว่าฉันเป็นพระเอกทั้งนั้น ออกมาสวมศักดิ์ กักดี หอมหวลทวนลมทุกตัว ลิกเมีใหม่ออกมาว่าฉันเป็นคนชั่ว ฉันเป็นตัวโกงมีหรือ ฉันออกมาเป็นนางเอกละ เป็นพระเอกครับ แต่ดูเวลาเล่นละ เปิดฉากขึ้นมาฉันพระเอกหรือนางเอกก็รู้ เราจะทำที่ว่า อ้อ คนนี้สำเนียงบอก

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

กรรมปฏิบัติหลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

ภาษากริยาบอกชาติบอกสกุลหนนศักดิ์ศรี คุณให้ดูหน้าดูผ้าให้ดูเนื้อ ดูเลือดดูลายดูชายดูพอ จะได้ไม่ย่อท้อใจ ดูโยมผู้หญิงบ้าง ก็ดูข้างให้ดูที่หางดูนางให้ดูแม่ ดูให้แน่ ๆ ต้องดูถึงป่ายตายาย เขาดูกันแบบนี้ เดียวนี้ดูแล้วสวาก็โอเค ได้กันเย็นทั้งกันเช้าเลย นี่หรือคนมีธรรมะ ไม่มีหรือ จะมีก็แต่ทำเมะ คนโบราณเขารักกันยาก ไปมาหาสู่กันนาน ต้องรู้จักชีวิตจิตใจกันนาน รู้หลักฐานฐานฐาน การรู้วาระจิตใช้ชีวิตต่อกันแล้วเขาจึงจะแต่งงานกัน เดียวนี้รักง่ายทิ้งง่าย โยมเชื่ออาตมาเถอะ แต่ก่อนนี้เขารักกันยาก โยมผู้ชายเห็นด้วยไหม รุ่นโยมนี้อีกสาว ๆ เป็นอย่างไร นานไหมกว่าจะรักกัน ถ้าโยมผู้เฒ่าผู้แก่อาจจริงหรือไม่จริง หรือไม่จริงก็ตามใจไม่ว่าอะไร หรือโยมเคยรักกันหนาพากันหนึ่ รักพิกันหนึ่พออย่างนั้นหรือ เดียวนี้รักพิกันหนึ่พอหมดเลย อาตมาจึงกลัวหลายคน รักพี่เขาหนึ่พอไปอยู่ด้วย จึงมีปัญหายุ่งยากนี้

วันนี้คืนเย็นรุ่งอรุณอนจึงจะเรียกว่าถวายพระพรราชกุศล อาตมาจะไม่ฉันท้าว ๒ วันได้ไหม แล้วไม่นอนเลย โยมจะสู้ได้ไหม ใครจะสู้ ตอนสู้นี้อาตมาไม่ได้นอนมาเป็นปี ในพรรษาที่สามสอนพระ พระที่วัดตั้ง ๓๐ รูป นี้ออนพระมาแล้ว เมื่อวานนี้ไปค่ายทหาร กองทัพอากาศที่ ๓ โรงพยาบาลค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราช หมอนั่งปฏิบัตินั่งขามหมด คนที่เข้าเวรเป็นเข้าเวรไป ที่ไม่เข้าเวรมานั่งกรรมฐาน นั่งเจริญสติปัญญา ๔ มีอาณิสส ๓ ประการ ๑ วาลึกชาติได้ ๒ รู้กฎแห่งกรรมจากการกระทำของตน ๓ รู้เหตุผลที่จะแก้ตัวได้ ทำเท่านี้เหลือเกินเหลือใช้ ที่โรงพยาบาลค่ายสมเด็จพระนเรศวรมหาราชและค่ายเอกาทศรถที่พิษณุโลก อาตมาจึงรดสองชั่วโมงครึ่งถึง ไปถึงแล้วเข้าหอประชุมใหญ่โรงพยาบาล แล้วพวกหมอนั่งนั่งขามหมด ที่ไม่ได้เข้าเวรก็มาเข้าปฏิบัติธรรม เฉพาะวันพระ

วันพระอาตมาไม่ออกจากวัดไปต้องให้กรรมฐานหรือไปสอนจึงจะไป จะไปเที่ยวแดง ๆ ขาว ๆ ตามตลาดคงไม่ได้ ในวันพระต้องอยู่วัดให้เขามาบำเพ็ญกุศลกัน แล้วทางราชการว่าอย่างไร พุทธสมาคมบอกว่าให้หยุดงานวันพระ ราชการหยุดงานวันพระทำไม โยมหยุดงานวันพระไปทำไม หยุดเพื่อไปวัดหรือ ไปวัดพระไม่อยู่วัด พระไม่พร้อม พระไปเที่ยวที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วไปทำไม วันไหนก็ไปไม่ได้ อาตมารู้สึกเศร้าใจมาก วัดไม่พร้อมเลย ไม่พร้อมในวัด แล้วจะปฏิบัติหน้าได้อย่างไร จะทำอย่างไร นี่มาพูดเหตุผลให้โยมฟัง พูดด้วยข้อเท็จจริง ไม่ใช่ไปถึงทำบุญตักบาตรกัน ได้บุญไปสวรรค์ มีได้ที่ไหน จะต้องมียศคุณสมบัติครบดังที่กล่าวมาข้างต้น เรา

เราจะต้องสร้างทำร่วมมารวมกันคือมารวมทุน โยมก็มารวมพลังกัน สามัคคีกาย สามัคคีใจไว้ รวมทุนแล้วก็ร่วมทุนอย่างไร หรือ ร่วมกันคิดในสติปัญญา ๔ ร่วมอารมณ์ของเรา ดูอารมณ์ของเราทุกคน ที่โยมมารวมในวันนี้ ร่วมคิด ร่วมทุนคือบุญกุศลต่างคนต้องเสียสละกิจการทางบ้านมา นี่ร่วมทุน ถ้าโดยไม่มีเสียสละจะถวายกุศลไม่ได้ คนเราต้องบริจาคทานขึ้นสูง มีเสียสละกิจการงานบ้านได้ ข้อนี้พูดให้โยมเห็น ถ้าโยมเสียสละไม่ได้ มาที่นี้ไม่ได้ นี้อาตมาก็ถึงวัดมา คนในวันตั้ง ๒๐๐ กว่า เดียวพรุ่งนี้มะรืนนี้เข้าหอธรรมอีกเป็น ๑๐๐ เป็น ๑,๐๐๐ เลี้ยงข้าวกันเดือนละ ๔๐,๐๐๐ บาท จ่ายค่ากระแสไฟฟ้าเดือนละ ๒๐,๐๐๐ บาท ค่าอาหาร ๒๐,๐๐๐ บาท เป็น ๔๐,๐๐๐ บาท ไม่ต้องเรียไร ไม่มีเรียไร เงินมีไหม ไม่มี ไม่มี แต่มาได้อย่างไร มีธรรมะอย่างเดียว นักเงินไหลนองนึกทองไหลมา เดียวพระอินทร์ก็ส่งสารส่งวาสเทพเทพบุตรเอาเงินมาให้ อาตมาฝากไว้ที่ธนาคารทุกบ้านเลย ไม่ต้องไปฝากที่กรุงเทพกรุงไทยหรอก ถึงเวลาเขาก็มาจ่ายให้เอง วันอาทิตย์เขาก็จ่าย วันเสาร์เขาก็จ่าย มิดก็จ่าย กลางวันก็จ่าย ตายไปแล้วเขายังจ่ายให้เลย ธนาการบนโลก ของอาตมาไม่ต้องไปฝากธนาคารกรุงไทย กรุงเทพ กลสิกรไทยแต่ประการใด มีเบิกได้ตลอดเวลา เหมือนอำนาจบุญกุศลที่มีอยู่กับท่านผู้มีจิตใจเป็นกุศล มหากุศลจิต อยู่ที่ข้อคิดข้อนี้

เรามาร่วมทุน หมายความว่าเสียสละบริจาคทานขึ้นสูง สละกิจการงานทางบ้านของโยม ต้องเสียเงินค่ายานพาหนะมา และต้องเสียเวลามาด้วย ได้ประโยชน์มหาศาล ร่วมทุนอย่างนี้ และก็ร่วมกันคิดสร้างสรรค์ คิดริเริ่มดำเนินงานในชีวิตของตน อันตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตาย คลายทิฏฐิ และตัวริชชอบ จะได้ประกอบกุศล เราจะได้ผลงานเป็นหลักฐานสำคัญ ร่วมกันคิดนี้ไม่ใช่คิดที่จะไปเอาเงินเขาคิดเอาเงินเรา ให้คิดในคุณสมบัตินี้ในชีวิต ดูอารมณ์ นี่มาร่วมกันคิดอย่างนี้ โยมคงเข้าใจ และร่วมอะไรร่วมผลิต โยมจำไว้ ในโรงงานอุตสาหกรรม เขาร่วมผลิตเอาของออกมาในอารมณ์ต่าง ๆ นี่ให้มันเกิดเงินไหลนองทองไหลมา ร่วมขายเปิดขาย ดีแฉ่ ซีแฉ่ แสดงออกเป็นระบบเป็นระบบ จะได้มีระเบียบจะได้มีวินัย จะได้มีสัจจจริยาวัตรมั่งคั่งสมบูรณ์ เห็นด้วยไหม ต้องรีบเห็นเสียจะได้ไม่ต้องพูดมาก เห็นชัดแล้ว นี้อาตมาพูดให้เห็นก่อนไม่อย่างนั้นหัลบลับตาไม่รู้เรื่องกัน ร่วมทุน โยมต้องมีทุนมาแล้ว มีนิสัยมาแล้ว ถ้าไม่มีนิสัยมาไม่ได้ วันนี้อาตมาตั้งใจไว้ คนเดียวก็สอน ไม่มีใครมาอาตมาคนเดียวก็ทำกรรมฐาน ไม่ต้องง้อใคร คืนเย็นรุ่งเลย เราตั้งใจมาถวายกุศลแล้ว ต้องตั้งใจงานจึงเสร็จ ถ้าไม่ตั้งใจงานไม่เสร็จ

ในทางธรรม ถ้าไม่สร้างใจไม่ฝึก โยมมานี้อาตมาเห็นแล้วตั้งใจแน่ว ตั้งใจตั้งหลายวัน มาอยู่ที่นี้กันบ้างแล้ว ใช่ไหม โยมจำไว้ พระพุทธเจ้าสอนให้ลดทอนสร้างทำร่วมเสียก่อนค่อยทำงาน ถ้าเราไม่ลดทอนไม่สร้างทำร่วม ไม่ต้องไปทำงาน ไม่ได้มีอะไรเลยในตัว ไม่มีความหมายเลย ต้องมีความเข้าใจอย่างนี้ มาร่วมทุนแล้วก็ร่วมกันคิด คิดอะไร นั่งเจริญกรรมฐาน คิดอ่านอารมณ์ ขมสมบัตินิสส เป็นธรรมชาติของจิตต้องคิดอ่านอารมณ์ รับอารมณ์ไว้ได้เหมือนเทพบันทึกลีลา ร่วมคิดอย่างนี้ คิดอะไร นั่งดูอารมณ์ว่ามันคิดอะไรหรือ สติมีไหม และคิดดูในอารมณ์เราว่าไปแต่ไหนแล้ว ยาวสั้นแค่ไหนประการใด ไม่ใช่ทำให้ไปคิดคนอื่นแล้วคิดอะไรร่วมคิด ๆ ในอารมณ์ อยู่ในอารมณ์ของเราเราเป็นบัณฑิตใหม่ขนาดนี้ เดียวนี้เป็นอันธพาลหรือเปล่า ไม่ต้องไปดูคนอื่นว่าคนชั่วหรือคนดี ไม่ต้องไปดูเขาดูตัวเราว่าเป็นบัณฑิตหรือเปล่า

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่อดังริฎฐิตร์โม

ธรรมปฏิบัติหลวงพ่อดังริฎฐิตร์โม

บางครั้งนี่เราเป็นอันธพาล คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิตพาไปหาผล คบคนชั่วทำตัวให้อับจน คบคนดีให้ผลจน วันตาย นี่เรามาคบคนดีกันนะ แล้วคนไหนคนดี หาซิ คนไหน คนชั่ว หาซิ เตียวรู้เลย รู้ในตัวเราอยู่ในจิตเราเอง ไม่ต้องไปดูคนอื่น นี่ตาคนนี่ไม่ดี ยายคนนั้นไม่ดี ลูกสาวคนนั้นไม่ใช่ได้ ลูกสาวคนนั้นไม่ใช่ได้ ลูกสาวข้าตีกันเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่ได้ นี่ไม่ใช่ร่วมคิด ร่วมประดิดประดอยสร้างสรรคต้องร่วมลงอุตสาหกรรรมกัน ผลิตออกมาขายท้องตลาด เปิดเผยตีแผ่ชี้แจงแสดงออก ทำอะไรให้มันถูกแบบ ถูกบท จะได้หมดจดเหมาะเจาะ มีศีลนี่เอาแบบเอาไว้คือศีล เตียวนี้คนไหนมีศีลบ้างหรือเปล่า ปกติกายวาจาหรือเปล่า มีสติหรือเปล่า นี่เราจะต้องให้เจริญสติกัน ขอประทานโทษ แก่ ๆ ไปจะได้ระลึกชาติได้ จะไปเกิดชาติไหนจะได้รู้ จะได้ติดตัวไป เมื่อสองวันนี้ อายุ ๕๐ เท่านั้นนะ กินแล้วบอกไม่ได้กิน เห็นไหม ดาลูก ด่าหลาน ลืมหมดแล้ว อย่าใช้สมองเลย ให้สมองว่าง นี่ผู้เฒ่าสอน ห่วงผู้ใหญ่จะหลงทางได้ง่าย จะเห็นด้วยไหม มีลูกอย่าให้ว่าง โดยมีลูกไหม นั่นอย่าให้ลูกว่างเสียนะ ลองให้ลูกว่างซิ เศรษฐีใน กรุงเทพฯ นี่จะหาลูกจ้างมาเลี้ยงลูก แล้วลูกจ้างนี่เสียไม่ได้ก็พาลูกเราเสียหมด เห็นไหม เห็นชัดแล้ว น้อย่างนี้นี่เสียไม่ได้ โบราณเขาว่าอย่างนี้ เราก็มาร่วมรวมทุนกันดูอารมณ์ว่า อารมณ์ของเราเป็นอย่างไร เวลาอารมณ์พาลก็อย่าไปคบมันขณะนั้น

พระพุทธเจ้าทรงสอนว่าอย่าเชื่อพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงแสดงขมวดท่ายไว้ให้เชื่อโดยเหตุผลข้อเท็จจริง ก็เชื่อตามเหตุผล ห้ามเชื่อพ่อแม่ พ่อแม่สอนลูกเป็นโจรก็อย่าเชื่อ นี่หมายความว่า อย่าเชื่อใคร อย่าเชื่อผ้า อย่าเชื่อเมีย ขอประทานโทษเถาะถามด้วยความจริงใจ โยมเชื่อสามเณร อ้าวไม่เชื่อเลย นี่พูดอย่างนั้นไม่ถูก สามเณรก็เชื่อ สามเณรก็ถืออย่าเชื่อ อาตมาเมื่อยังเป็นฆราวาส สมัยโบราณกาลก่อนยังชักผ้าให้ภรรยา นี่สมมตินะ ภูเรือให้เสร็จ ป้อนข้าวให้เขาเสร็จ ยังอยู่กับเขาไม่ได้เลย จนต้องบวช นี่เห็นไหมต้องมาบวชแล้ว นี่สามเณรก็เชื่อ ไม่ถือก็อย่าเชื่อ ภรรยา ก็เช่นเดียวกัน ถ้าถือก็เชื่อ พระพุทธเจ้าท่านยอดเยี่ยมจริงๆ เห็นไหม มีสติจึงจะรู้ได้ เพื่อนมี ๒ ประเภท เพื่อนดีก็ควรเชื่อ เพื่อนที่มันพาเหลวไหลก็อย่าไปเชื่อ

แต่ร้ายที่สุดในโลกมนุษย์คือ เชื่ออะไร โยมตอบได้แต่ยังอีกอ้อมๆ อาตมาตอบแทน **ร้ายที่สุด คือเชื่อใจเราขณะมีโทสะ ขณะมีโมหะ ขณะมีโลภะ** โทสะ โมหะ โลภะ จริงหรือไม่ นี่เชื่อใจเราอย่างนี้ร้ายที่สุด เมื่อสองวันอาตมาไปเห็นมาแล้ว สามเณรกลับมาบ้าน เรอจ๋า ทำกับข้าวตามทีสั่งไว้หรือเปล่า แม่บ้านเขาทำผิดไป เขาทำน้ำพริกหวานไป เขาก็บอกว่านี่ทำให้ผมเหนื่อยไม่ได้หรือเท่านั้นเลยไหม เอะหม้อข้าวที่หุงสำเร็จรูปไม่มีน้ำข้าวเหวี่ยงลงไปตุ๋นเลย วันนั้นอาตมาไปจอร์จทาวน์ โครัมอะไรกัน เลยบอกไซเฟอร์ออก ๆๆ บ้านนี้อะไรกัน ไอ้โฮ เชื่อใจเราขนาดนั้น เห็นไหมนี่เสียไหมละ นี่เสียเลยนะโยม จำไว้ละ **เชื่อใจเราขณะมีโลภะ เชื่อใจเราขณะมีโทสะ เชื่อใจเราขณะมีโมหะ** เสียทุกราย เพราะฉะนั้น **ต้องตั้งสติก่อนจึงค่อยเชื่อ** มีความหมายอย่างนั้น นี่ก็มีเหตุผล

เพราะฉะนั้น เรามาร่วมลงอุตสาหกรรรมกัน ผลิตออกในชีวิตของผู้มีปัญญา มีเมตตา กรุณา มหิตา อเบกขา แล้วก็เจริญสติปัฏฐาน ๔ จึงจะรู้ดี ต้องยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา กู้เหยียด เหยียดขานะ เจริญสติปัฏฐาน ๔ เดินจงกรม **เดินจงกรม ไม่ใช่ไปพุทโธเหยียดที่เท้า** อย่าใช้ เอาพุทโธไปไว้ที่เท้าไม่ได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนว่าให้ยืนมีสติ เหยียด ๆ ขา มีสติสัมปชัญญะเท่านั้น ทำได้ไหม เดินมีระเบียบเรียบร้อยด้วยศีล ศีลคืออะไร ศีลอยู่ที่ไหน สำรวมเรียกว่าศีลถูก แต่ศีลต้องมีเรือนคือสติให้เขาอยู่ก่อน เราจะไปปกติกายกับวาจาได้ ถ้าเราขาดสติ ศีลไม่มีเลย ด้วยความประมาทจะสำรวมไม่ได้เลย สำรวมอินทรีย์สังวร นั่นแหละศีล แต่ความหมายของศีล คือ ปกติ กาย ปกติ วาจา

ปัญหาที่เกิดขึ้น ปกติทำได้อย่างไร ทำอย่างไรคนจึงจะปกติ ถ้าไม่มีสติสัมปชัญญะแล้ว คนที่ขาดความเป็นปกติจะบ้าบอ คอแตกขึ้นมา กลับกลายเป็นคนวิกลจริต เพราะไม่มีสติด้วยความประมาท น้อยตรงนี้ เพราะฉะนั้น เราจะต้องมีสติเป็นเรือนให้สิ่งอยู่ ปกติกายกับวาจา ในเมื่อปกติกายกับวาจาแล้วยัง ไม่พอ เพราะจิตยังเลพลาดพาดออกไปนอกประเด็นของชีวิตอีกมาก จึงต้องมีสมาธิตั้งใจจึงใช้สติปัฏฐาน ๔ เป็นหลักปฏิบัติใหม่ ใช้สติปัฏฐาน ๔ เป็นหลักปฏิบัติจึงจะมีสติเป็นปกติได้ คนเราถ้าปราศจากสติแล้ว จะไม่มีความหวังในชีวิตต่อไป จึงต้องมีความรู้สึกตัว รู้ทั่ว รู้ใน ภายในใจ อย่าพลาด อย่าเผลอ อย่าประมาทละเมอ สงสัยแต่ประการใด อยู่ที่สติตัวเดียว ถ้าหากว่า คนเราพลาดจากสติแล้วไม่มีทาง จะไปพุทโธก็นั่งอยู่นั่นแหละ สติไม่พัฒนา ไม่มีจิตที่จะพัฒนา จะให้เริ่มมีงานไม่ได้ประการหนึ่ง เพราะฉะนั้น **ต้องมีสมาธิวางจิตในงาน อย่างวามระ** ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง ในเมื่อสติบกกับสัมปชัญญะ เกิดตัวภาวนา เกิดตัวปัญญา เพราะฉะนั้น **จิตเป็นธรรมชาติ ต้องคิดอ่าน อารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้ เป็นเวลานาน** เหมือนเทพบันทึกละเอียด

พูดไปถึงตอนนี้แล้วก็ขอเจริญพรแม่ชีว่าจิตเกิดทางไหน ถูกต้องแม่ชีตอบถูกแล้ว เพราะฉะนั้น จิตไม่ใช่หัวใจ หัวใจสูบฉีดโลหิตเลี้ยงร่างกาย แต่จิตเกิดทางอายตนะ ทางอินทรีย์ ตาเห็นรูปเกิดจิตใจใหม่ หูได้ยินเสียงเกิดจิต จมูกได้กลิ่นเกิดจิต ลิ้นรับรสเปรี้ยวหวาน มัน เค็ม เกิดจิตที่ลิ้น กายสัมผัสสัร่อน หนาว อ่อน แข็ง ที่เรานั่งลงไป เกิดจิตทางกาย นี่รู้แล้ว รู้ที่มา จะได้พัฒนามันถูกแล้วในเมื่อเห็น ชอบเป็นอะไร ถ้าเราชอบเป็นโลภะ ตาเห็นรูปชอบ ถ้าไม่มีสติพิจารณาตายเป็นอะไร นี่ต้องพัฒนาตานั้น ไม่ใช่ไปนั่งหลับหลับตาอย่างเดียวนะ หูได้ยินเสียง เสียงเขาตำเราชอบไหม เป็นอะไรนั่น น้อยตรงนี้ ต้องมีสติ อย่าบ้าต้องตั้งสติไว้บ้าง นี่สมมติถ้าโยมไม่มีสติในการฟังเป็นอะไร นั่นถูกต้อง น้อยตรงนี้ ถ้าโลภะขณะนั้นตายไปเป็นอะไร เป็นเปรต มีโทสะ ตายเป็นอะไร ไปลงนรกหนักหรือเบาแล้วแต่กรรมใจใหม่ โมหะไม่มีสติปัญญาเลย เป็นคนที่ไร้สติขาดปัญญา ตายขณะนั้นเป็นเดียรถาย

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่อดัง ฐิตธัมโม

ธรรมเนียมปฏิบัติหลวงพ่อดัง ฐิตธัมโม

เมื่อได้ความว่า จิตเกิดทางนั้นแน่แล้ว วิธีการที่เราทำก็ต้องพัฒนาที่นั่น หูได้ยินเสียงกำหนดว่าอย่างไร นั่นเสียงหนอ รู้หนอ ใช้ได้รู้เสีย ถ้าหากเราไม่รู้ หากพอใจหลงไปยังสิ่งนั้น ถ้าหากว่าจิตไหลไปโลภะ ตายไปขณะนั้นแล้วเราก็เป็นเปรตแน่นอนอยู่ตรงนั้นเอง ต้องพัฒนาตรงนั้น ถ้าจิตโกรธอย่างไร อย่าลืมดวงหทัยที่หายใจเข้าออก อยู่ที่ลิ้นปี่ จำไว้ อยู่ที่ลิ้นปี่ คนเราถ้าจะมีปัญญานะ เอาเส้นกระแสนี้ดูมุกกับสะดือ เป็นการดูลมหายใจยาว ๆ ถ้าโยมเกิดความโกรธขึ้นมา ไปนั่งตรงไหนก็ตามหายใจยาว ๆ จากจมูกแล้วไปสะดือ สะดือไปมุก แล้วเอาสติปักไว้ที่ดวงหทัยที่เรียกว่าหทัยจิต เรียกว่าเจตสิก อาศัยหทัยเดียวกับจิต อยู่ที่เจตสิก คือหทัย คือลิ้นปี่กำหนด โกรธหนอ ๆ รับรองเลย โยมหายใจโกรธแน่ หายใจโกรธจริง ๆ แล้วจะไม่โกรธต่อไปด้วย ไม่มีเชื่อเอื่อย หลับสนิทไม่ติดขึ้นมา นี่คือนิพพาน นี่เราตายนอกบ่วงจะได้ไม่ห่วงใคร ยังตายในบ่วงยังห่วงลูกหลาน ไปนิพพานได้อย่างไร ไปไม่ได้หรอก มันอยู่ตรงนี้ ไม่ใช่ยกเลย

แต่มีปัญหาอยู่ว่าต้องเดินจงกรม คือ เจริญสติปัฏฐาน ๔ อาตมาก็ขอเจริญพรว่า กายานแปดสนาสติปัฏฐาน กายะยินเดิน นั่งนอนเหยียวย้ายเลาะจะรู้เหยียด เหยียดขาตั้งสติไว้ และอิริยาบถให้ละเอียดอ่อนไปเลย เราจะรู้ เราจะเหยียดขา จะรู้ว่ามีระยะเท่าไร มีภาวะเป็นอย่างไรในตัวเรา ไม่ใช่ไปดูคนอื่น เขาสวย ไม่สวย ดีหรือไม่ดี ไม่ใช่เช่นนั้น เราต้องดูตัวเรา อ่านให้ออก บอกให้ได้ ไข่ให้เป็นนะ ให้เห็นตัวตาย จะได้คลายทุกข์ได้ คำนี้จะได้ขอบ ประกอบทุกสภาวะจะได้ผลนั้นดีเป็นหลักฐานสำคัญ ถ้าเจริญสติปัฏฐาน ๔ อย่างนี้ ตายยาก เดินจงกรมมีกำหนดลมหายใจเข้าออกอยู่ที่ท้อง

อาตมาไม่เคยปฏิบัติทางพุทโธมา ๑๐ ปี พุท หายใจเข้า โธ หายใจออก มา ๑๐ ปี มาตอนหลังเจริญสติปัฏฐาน ๔ ลงที่ท้อง ตอนที่อาตมาบอกให้ทำ ถ้าพุทโธตายเลยนะ แต่ทำไม่หายใจได้ตรงไหน ๆ หายใจได้ตรงสะดือ อย่าลืม คนหายใจทางสะดือได้ ต้องมีประสบการณ์มา ถ้าโยมอยากจะทำหายใจทางสะดือจริงหรือไม่ ลองไปทำให้ออกหักให้รักชนชี่ คอหักอย่างอาตมาหมุนได้เลย หายใจได้จริง นี่มีตัวอย่างที่อาตมาพูดนี้เป็นเรื่องจริง ไม่จริงไม่มาพูดให้โยมฟัง เป็นบาป เป็นการอวดอุตริมนุสธรรม นี่มันเรื่องจริงที่ผ่านมากับตัวอาตมาเอง

สะดือนี้เรารู้จากท้องแม่เลย อยู่ในท้องแม่หายใจร่วมกับแม่ได้ทางสะดือ กินอาหารได้กับแม่ หายใจได้ สะดือนี้ แล้วพระเข้านิโรธสมาบัติหายใจใหม่ ที่เราเรียกว่าไม่หายใจ หายใจได้ทางเส้นขน มันออกตามเส้นขน ตามที่เหงื่อออกนั่นเอง พระนิโรธสมาบัติ จึงอยู่ได้ ๗ วัน นี่โดยวิธีนี้ละ ต้องรู้ให้จริง ๆ ถ้ารู้ไม่จริงจะไม่เข้าใจ คือต้องให้ทำที่ท้อง พองหนอ ยุบหนอ พุทโธนี้หายใจละเอียดมองไม่เห็น แต่อันเดียวกัน เจริญอานาปานสติอันเดียวกัน ทางพุทโธกับพองยุบอันเดียวกัน มันมีเหมือนกัน แตต่างกันที่เราจะเอาอารมณ์อะไร เขาชั้น ๕ รูปนามเป็นอารมณ์ก็เป็นวิปัสสนาไป ถ้าหนักบุญญัตติเป็นอารมณ์ก็เป็นสมณะไป มันมีเหตุผลอยู่สั้น ๆ อย่างนี้

ที่นี้เราเดินจงกรม เดินจงกรม คือ พระพุทธเจ้าทรงสอนในสติปัฏฐานสูตรว่าเดินมีสติ ก้าวทำมีสติ รู้ตัว ปัจจุบันธรรม รูปนามชั้น ๕ เป็นอารมณ์ต้องเดินแบบไหน เป็นประการใด นี่กายานแปดสนาสติปัฏฐาน อาตมาก็บรรยายก่อน แต่เข้าใจว่าโยมที่นี้ไม่เคยทำมาแล้ว หรือยังไม่ทำก็ตาม อาตมาจำเป็นจะต้องสาธิตให้ดู เป็นเรื่องที่อาตมาต้องมาจัดรายการขึ้นในวันนี้ ถึงโยมทำมาแล้วก็ดี ทวนความจำ ถ้ายังไม่ทำก็ทวนความจำใหม่ เพื่อจะได้ซึ่งใจในการเจริญสติปัฏฐาน ๔ ต่อไป นี่ กาย ยิน กายเดิน รู้ทั้งหมด ในกายนี้ กายนอก กายใน รู้กายอยู่ในกายใน กายในกายใน คือ มีสติในกายในก็รู้กายในกายในได้ ว่ากายเยื้องย้ายอย่างไร มีสติประการใด มีกิริยามารยาทดีเลวประการใด มันจะรู้แจ้งแก้ไข เป็นปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ ญาณุหิ รู้ได้แก้ตัวเอง โดยเฉพาะ

เวทนานแปดสนาสติปัฏฐาน แปลว่าอะไร เวทนา แปลว่า ทนไม่ได้ บังคับไม่ได้ มันเป็นโดยธรรมชาติ สุขเวทนา สุขกาย สุขใจ ทุกขเวทนา ทุกข์กาย ทุกข์ใจ อเบกขาเวทนา ทำอย่างไรวิธีปฏิบัติ ในเมื่อเราสุขกาย คือ ดีใจ กายสุข ใจสุข ต้องตั้งสติไว้ ถ้าเราไม่ตั้งสติไว้ก็ประมาท เดียวก็เสียใจต่อภายหลัง ในเมื่อดีใจแล้วมันดีใจไม่ถูก คือไม่พ้นจากความทุกข์ มันจึงมีความทุกข์อยู่ในใจเสมอมา จึงต้องอย่าประมาท จึงต้องมีสติ กำหนดที่ลิ้นปี่นี้ สุขหนอ สุขหนอ ตั้งใจว่าดีใจหนอ

ไอ้คนดีใจ นี่ขอประทานโทษ เกินขอบเขตข้อศกายนะ ข้อศกายนได้ แล้วดีใจเลยขอบเขตไปวิกลจริตบ้าไม่ต้องรักษา ขนาดปริญญโท ดีใจแล้วผิดหวัง เสียใจเข้าโรงพยาบาลไป เตือนี่ปริญญโททำงานไม่ได้เลย นี่แหละพระพุทธเจ้าจึงสอนละเอียดมาก จึงต้องมีสติสัมปชัญญะไว้ ด้วยการกำหนดจิต อย่าพลาดอย่าเผลอไม่ได้ เสียใจมากคือทุกข์กาย กายปวดเมื่อยทั่วสทกนกายทนไม่ไหวแล้ว ตั้งสติไว้ ปวดหนอ ๆ จิตเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป เวทนาก็แยกไป โดยจะไม่ปวดเลย ถ้าแยกเวทนาได้เป็นสัดส่วน จะไม่ปวดเลย รูปธรรม นามธรรม มันจะบอกไว้ชัดมาก นี่วิธีปฏิบัติง่าย ๆ นะ ไม่ยากเลย แต่เราไปเอาโน้นมาประสม เอาโน้นมาประสม จึงไม่รู้ไม่จริง

วิธีทำ ทำอย่างไร ทำได้ตลอดเวลาเลย เสียใจตรงไหน ในรถในเรือก็ตาม ร้านกาแฟ หรืออยู่ที่บ้าน อยู่ที่ออฟฟิศ ที่ทำงานก็ตาม หายใจยาว ๆ จากจมูกไปถึงสะดือ แล้วก็ตั้งสติไปที่ลิ้นปี่ เสียใจหนอ หายใจยาว ๆ เสียใจหนอ หายใจยาว ๆ หายใจเลยนะ เดียว

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

ธรรมเนียมปฏิบัติหลวงพ่ोजรัญ จิตธัมโม

มันจะมีปัญญาก่อนเราเองว่าเสียใจเรื่องนี้ ต้องไปอย่างนี้ นี่แก้ได้เสียใจอย่างนี้ก็ต้องแก้อย่างนี้ และก็ได้ออกมาอย่างนี้เลย นี่ได้ผลอย่างนี้ ไม่ใช่ว่านั่งหลับหลับตา แล้วไปแก้วันพรุ่งนี้ ต้องแก้ปัจจุบันธรรม

พระพุทธเจ้าบอกอย่างไร ปากอย่าไว ใจอย่าเบา เรื่องเก่าอย่ามารื้อฟื้น หรือเรื่องอื่นคิดที่ผิดที่ชอบ ทำไม่ไม่ทำปัจจุบัน
ทำปัจจุบัน เอา รูปนาม ชันธ์ ๕ เป็นอารมณ์ ไปเอาเรื่องเก่ามารื้อฟื้นกัน มันจึงเสียใจตลอด และดีใจก็ไม่ตลอดด้วย เดียวเสียใจเข้ามาแทนที่ เอาดีไม่ได้ นี่จึงขอเจริญพรญาติโยมไว้ ข้อนี้สำคัญมาก **ต้องกำหนดปัจจุบัน** แล้วมันจะหายไปเลยนะ หูยินเสียงเขาด่าเรา เสียงหนอ เอาเลยตรงไหนก็ได้ ไม่จำเป็นต้องมานั่งตรงนี้ เสียงหนอ อ้อ เขาด่าเรา อ้อ **เสียง** กับ **หู**นี้เป็นรูป **จิตกำหนดรู้** ว่าเขาด่าเป็น**ตัวนาม** แล้วเรามีสติสัมปชัญญะ ปัญญาเราก็จะบอกว่า อย่าไปฟัง เสียเวลา เขาด่าเราแล้วกลับไปหาเขาเอง เสียงกับหูคนละอัน ไม่ใช่เป็นอันเดียวกัน และเราจะไปโกรธเขาทำไม นี่เรื่องนี้มันบอกตัวเอง ไม่ใช่คนอื่นมาบอก ถ้าเราทำได้อย่างนี้ รับรองได้เลย โยมจะเห็นชัดในสภาวะธรรมของเราเองโดยเฉพาะ
